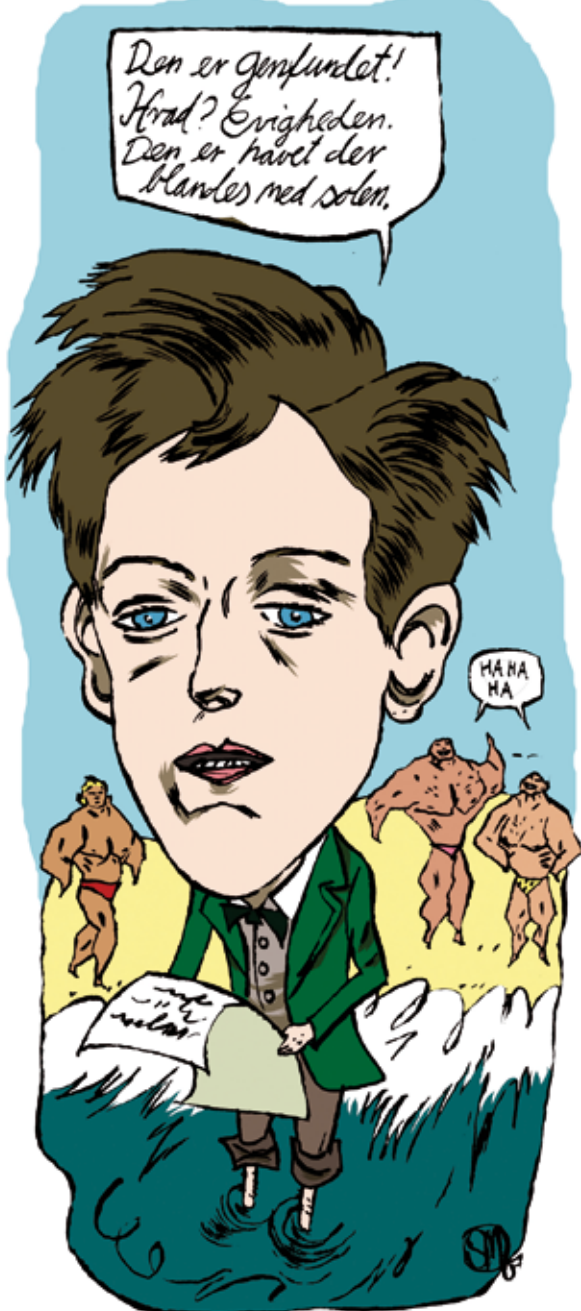

LYKKEGAARDS

DAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MØSDAL

EN BID AF EVIGHEDEN PÅ AMAGER STRANDPARK

Det er en stegende hed lørdag formiddag, og sammen med det halve af København er jeg flygtet ud til de glatpolerede sandbanker på Amager Strandpark for at pleje mine tømmermænd under den svitsende sol. På vej over Langebro kan jeg se at den anden halvdel af byen har mast sig sammen på Islands Brygge. Et kort øjeblik frygter jeg næsten at hele bryggen vil tippe over og vælte ned i havet under vægten af de mange tusinde halv nøgne, glinsende mennesker der gnider rundt mellem hinanden.

Jeg tænker altid på stranden som en oase væk fra byens stress og larm. Som barn blev jeg mest udsat for Vesterhavet og strandene ud for Bornholms kyst. Når sommeren skyllede ind over landet, søgte folk ud til de blånende vidder hvor man kunne være (næsten) alene med naturens elementer. Der var ikke noget så beroligende som bare at sidde der i strandkanten efter en frisk dukkert og blive tørret af solen mens bølgerne slog ind mod land, og blikket sløvt slentrede frem og tilbage hen over horisontens endeløse linje.

Det er det magiske ved havet. Ethvert spor af tid og travlhed og trøstesløs trummerum fordufter som dug for solen ved synet af de brusende bølger hvilket engang fik den unge franske digter Arthur Rimbaud til i lutter begejstring at proklamere:

Den er genfundet! Hvad? – Evigheden!

Den er havet der blandes med solen.

Så sent som sidste år var det endnu muligt at hive lidt af denne følelse af uberørt evighed til sig på Amager Strandpark, men i år er massen af længselsfulde strandgæster så massivt flettet ind i hinanden at det er svært at mønstre den store, salige samhørighed med så ophøjet en størrelse.

Det er sandt for dyden gået op for københavnernes hvilket henrivende paradys man her har fået banket på benene, mellem på den ene side udsigten til svenskerne og den majestætiske Øresundsbro, og på den anden de spøgelsesagtige nybyggerier der står som skudt op ad øde grusørkener med mennesketomme glasfacader hvoraf flere er klistret til med Til Salg-skilte. Vandet er stadig isnende koldt, men som gæv skandinaver går man jo ikke af vejen for en frisk dukkert.

Et par meter ude blandt bølgerne står tre pumpede, solbrændte fyre som dopede stolper i havet og skraldgriner til hinanden, så ingen kan være i tvivl om at kulden ikke berører dem det mindste. Deres muskler er underligt firkantede og ligger mast op imod hinanden. Det ser ud som om deres kroppe er alt for små til at bære så prægtig en muskulatur. Nogle burde slippe de stakkels muskler løs,

Jeg står i mine stramme grå, halvbøssede Sergio Tacchini-shorts, som jeg engang købte under en ferie i Sydspanien, og når lige at dykke mine tæer i de første par småbølger før tanken slår mig at det måske ikke er så ilde endda at nøjes med at ligge i sandet med hovedet begravet i et vådt håndklæde. Så det gør jeg.

Ved siden af mig slår tre knægte med højtråbende århusiansk dialekt røven i sandet og går straks i gang med at udveksle herlige minder om deres storhedstid i gymnasietiden hvor sexglade ungmøer tilsyneladende konstant kastede sig i gruset for dem.

- På tre uger scorede jeg bare de tre lækreste piger på skolen. Nu er min pik jo også ufattelig smuk.

- Hø hø ...

- Men den sidste gang begik jeg sgu den fejl at drikke en halv flaske rødvin lige før vi skulle bolle. Hun lå bare helt stram foran mig og jeg ku' fandme ikke få den op at stå.

- Det gjorde nok ikke noget. Du er jo ikke så god til at knalde!

- Hø hø

... Hvem ved, måske vil de tre gejlige guttermænds frimodige samtale snart lokke nye bedårende ungmøer til.